

6940

А ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

ПАВЛО ТИЧИНА

ПАРТІЯ ВЕДЕ

ДЕРЖАВНЕ ЛІТЕРАТУРНЕ ВИДАВНИЦТВО

У2
Т93

БІБЛІОТЕКА ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

$\frac{\delta}{\tau-}$

ПАВЛО ТИЧИНА

ПАРТІЯ ВЕДЕ

530083
6940

ДЕРЖАВНЕ ЛІТЕРАТУРНЕ ВИДАВНИЦТВО
Київ • 1935 • Харків

Бібліографічний опис цього видання
вміщено в „Літописі Українського Дру-
ку“, „Картковому Репертуарі“ та інших
показчиках Української Книжкової
Палати.

Абонемент

Редактор А. Розін. Техкер С. Білокінь
Коректор С. Брагинська

Друкарня ім. М. В. Фрунзе. Харків,
Донець-Захаржевська, 6. Уповноваже-
ний Головліту 2196. Зам. 682. Тир. 16.000
1²/₃ друк. арк.

Видання 309. Папір ф. $\frac{1}{2}$ 72 x 105—50 кг.
 $\frac{7}{8}$ пап. арк. 1 пап. арк. 125.000 літ.
Здано в роботу 1/VI-35 р. Підписано
до друку 16/VI-35 р.

ПІСНІ, ПЕАНИ, ГІМНИ

ПАРТІЯ ВЕДЕ

Та нехай собі як знають
божеволють, конають,—
нам своє робити
всіх панів до'дної ями,
буржуїв за буржуями
будем, будем бити!
будем, будем бити!

Адже це уже не дивно,
що ми твердо, супротивно,
владно устаєм.
Ми йдемо походом гідним,—
всім пригнобленим і бідним
руку подаєм!
руку подаєм!

Оживляєм гори, води,
вибудовуєм заводи,
ростемо ж ми, гей! —

До пустель, каналу й річки
наші славні п'ятирічки —
мов би до дітей,
до своїх дітей.

Наша Армія Червона
стереже свого кордона,
а в повітрі флот —
він і б'є і сіє й носить,
він Республіку підносить
до нових висот!
до нових висот!

Проти мурів, проти молу
в нас бадьорість комсомолу —
ще й підмога йде:

збільшовиченої ери
піонери, піонери —
партія веде,
партія веде.

Не на Рейні, не на Марні, —
в МТС пошлем друкарні —
це ж у нас, у нас!

Ми тривожим стратосферу,
атомне ядро і сферу —
о прекрасний час!
неповторний час!

Неповторний, невмирущий...
Хто ж од нас у світі дужчий?
І з яких країн?

Ми плануем творчі гони —
за колонами колони,
та все ж як один!
та все ж як один!

Тож нехай собі як знають
божеволіють, ковають, —
нам своє робить:
всіх панів до'дної ями,
буржуїв за буржуями
будем, будем бить!
будем, будем бить!

ПІСНЯ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

А скажи, скажи, скажи,
що це за окраса —
повна сили і життя
ще й здоровля класа?

Падай, падай, упадай,
всі царі із трона:
наша армія іде,
Армія Червона!

А скажи, скажи, скажи,
чи багато ж труду
одвикати од кубла,
темряви і бруду?

Падай, падай, упадай,
старі звички в домі:—
ми вже грамотні усі,
класово - свідомі!

А скажи, скажи, скажи :
зрушимо ж озію ?
Ну який ваш рішенець
на буржуазію ?

Падай, панство, упадай,—
партія рішила :—
з нами слава прапорів,
з нами Ворошилов !

А скажи, скажи, скажи :
де ж кінець алюру ?
хто Денікіна розбив,
Колчака, Петлюру ?

Падай, падай, упадай
та з церковним дзвоном ...
Наша армія іде,
Армія Червона !

ПІСНЯ КОМСОМОЛЬЦІВ

То не вітер з двох боків,
з нашого і з тóго,—
то завихрилося скрізь
буряно і много.—

Молодого, молодого,
молодистого!

Гей, вставай, вставай, вставай,
не гризня, не секта,—
юна армія труда,
грізна повноклекта —

класового архітекта
Карла Лібкнехта.

Знов на Заході буржуй
з капіталом - богом...
Ой, та й будемо ж їх бить
радісно і строго.—

Молодого, молодого,
молодистого!

Хай гноять по тюрмах нас,
не вбить ревколлекта,—
суне армія труда,
грізна, повноклекта —
класового архітекта
Карла Лібкнехта.

1923

ПІСНЯ ТРАКТОРИСТКИ

Як Олеся Кулик тікала на курси 1930 р.

Дим - димок од машин,
мов дівочі літа...
Не той тепер Миргород,
Хорол - річка не та.

Літом я робила в полі,
а як всніжило тіль - тіль,
я товаришок питала,
поступала ув артіль.

Ой, артіль, моя „Трояндо“,
маркізет, мадепалам!
Вишивала я узори
з тривогою пополам.

З тривогою — ой же смішно! —
з тривогою — ну й чудна! —
Тільки десь там загуркоче —
так і кинусь до вікна.

А воно й ніяк не смішно,
бо між наших вороних
появились ті коні,
що вже знала я про них.

Не сінце вони смакують,
не траву і не овес,
а так ходять, як літають,
завертають в МТС.

Дим - димок од машин,
мов дівочі літа ...
Не той тепер Миргород,
Хорол - річка не та.

Тут моя упала голка,
вишитий узор ізблід ...
Як не кинусь я в перерві —
та й собі скорій услід!

В МТС їх зустрічають,
сходяться керманичі,
друзями їх називають,
поплескують по плечі.

Я до трактора підходжу —
сонце ясне! світе мій!
Ой, як хочеться учитись,
щоб вести його самій!

Та пустіть же мене, мамо —
звідки в вас отее зло?

Я ж на курси трактористів
у Попівку, у село.

Мати кажуть: бога бійся!
Я кажу: чого це ви?
Доки будуть мене мучить
ваші рясни та церкви!

Дим - димок од машин,
мов дівочі літа...
Не той тепер Миргород,
Хорол - річка не та.

Мати кажуть: і не думай!
Я кажу: все'дно втечу!
Раз я вранці рано встала,
що й ніхто мене не чув.

У самій лише хустині,
у благенькім пальтечку,
подалась я на Попівку
по веселому свіжку...

За Харківкою, за мостом,
у тумані, як ві сні,
доганяла я підводи —
не підводи, а пісні.

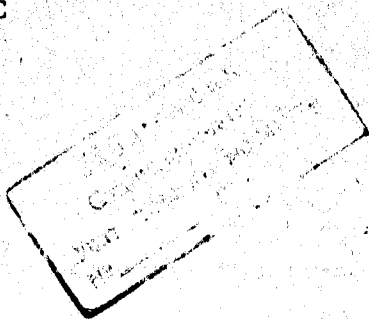
То виспівували хлопці —
високо ж та весело!..
Що, курсантів не впізнала! —
Ми в Попівку, у село.

Я дивлюсь — і аж не вірю —
все знайомі, все свої...
Сідай з нами, комсомолко,
та й поїдем, та й пої...

Дим - димок од машин,
мов дівочі літа...
Не той тепер Миргород,
Хорол - річка не та.

5
7

Миргородська МТС
7. XII. 1933

6940

5 30083

ПІСНЯ КУЗНІ

За Рибачьким

Вие в печі, свист у горні.
Дим і смрад, і дим з огнем.
Непохитні, непоборні —
ми куем! —
Молотами, молотками,
з передзвоном, блискавками
пісню кузні виграем,
виграваем, виграем!

Гей, не гнись, не журись!
Роби, рубай, розрубуй зруб!
Тягни, рівняй, намічуй шруб!
Гей працюй! Не гуляй!
Подавай! Піднімай!
Стій бо прямо, моложаво!
Сил не жалючі, — бий!
Бий!

З громом, реготом і дзвоном,
вільнодумні уми,
з революцій відгомоном
в дружбі ми!

Чуем, чуем хто нас кличе,
кличе серце робітниче.
Будем вольними людьми,
будем вольними людьми!

Гей, не гнись, не журись!
Роби, рубай, розрубуй зруб!
Тягни, рівняй, намічуй шруб!
Гей працой! Не гуляй!
Подавай! Піднімай!
Стій бо прямо, моложаво!
Сил не жалючи, — бий!
Бий!

Вие в печі, свист у горні.
Дим і смрад, і дим з огнем.
Непохитні, непоборні —
ми куем!
Що нам ворог? Будем биться!
Хай дзвенить залізо й криця!
Хай дзвенить, нехай дзвенить —
веселіше буде жить!

Гей не гнись, не журись!
Роби, рубай, розрубуй зруб!
Тягни, рівняй, намічуй шруб!
Гей працой! Не гуляй!

Подавай! Піднімай!
Стій бо прямо, моложаво!
Сил не жалючі,— бий!
Бий!

1924

ЯК УПАВ ЖЕ ВІН З КОНЯ

Як упав же він з коня
та й на білий сніг.
— Слава! Слава! — докотилось
і лягло до ніг.

Ще ж як руку притуляв
к серцю і к свому.
Рад би ще він раз побачить
отаку зиму!

Гей, рубали ворогів
та по всіх фронтах!
З криком сів на груди ворон,
чорний ворон-птах.

Вдарив революціонер —
захитався світ!
Як вмирав у чистім полі.—
слав усім привіт.

1919

НА МАЙДАНІ

На майдані коло церкви
революція іде.

— Хай чабан! — усі гукнули: —
за отамана буде.

Прощавайте, ждіте волі, —
гей, на коні, всі у путь!
Закипіло, зашуміло —
тільки прапори цвітуть ...

На майдані коло церкви
посмутились матері:
та світи ж ти їм дорогу,
ясен місяць угорі!

На майдані пил спадає.
Замовкає річ ...
Вечір.
Ніч.

1919

ПЕРШЕ ТРАВНЯ НА ВЕЛИКДЕНЬ

Великодній дощ
тротуаром шов-
ковая зелена
ярилась спід землі.

Це христос воскрес
мертвих воскресі —
тихо туго вітер
кленоклонив день.

Аж тут враз! враз!
врізався оркестр:
не христос воскрес —
робітничий клас.

Аж тут враз! враз!
похід робітни-

чий же червоніший
празник як цей май?

Загримів, заграв,
тупотом пішов-
кову ззелену
кленоклонив день.

1923

О НІ МИ ЯСНО КАЖЕМО

О ні ми ясно кажемо
з заводом школу зв'яжемо
у всі знання узуємось
врізаємось шлюзуємось
політехнізуємось

Штурмуем панські устрої
у нас доба індустрії
в нас темп і тлум понтонові
труди і дні двотонові
залізобетонові

Нехай Європа кумкає
а в нас одна лиш думка є
одна одна турбація
традицій підрізація
колективізація

Не батькова не неніна
дочка і мас і Леніна
ця мисль усім звідомлена
незламлена незломлена
переусвідомлена.

Гей бідняки - безхлібники
і ви одноосібники
за хемію за звільнення
електрику допильнення
фондоусупільнення

Нехай ми ізольовані
хай дні в нас мозольовані
були ми есть і будемо
весь світ ми перебудимо
пере - перебудимо

1930

ПОВІТРЯНИЙ ФЛОТ

... Дівчинка на призьбі:

ціпу - ціпу - ціпу...

Собака на ґепу.

Шумить щось у степу.

Біжить з города мати —

шумить щось у степу.

— Ой, світе мій, це ж буря! —

шумить щось у степу.

— Ні, мамо, то не буря,

читала я: то флот.

Тремтить від жаху мати,

реве в кошарі скот...

А небо розкружляло

у кілька сот кругів,

а потім повернуло,

і шум подаленів.

— шум даленів —

1924

ІДУ З РОБОТИ Я, З ЗАВОДА

Іду з роботи я, з заводу
маніфестацію стрічать.
В квітках всі улиці кричать:
нехай, нехай живе свобода!

Сміється сонце з небозвода,
кудись хмарки на конях мчать...
Іду з роботи я, з заводу
маніфестацію стрічать.

Яка весна! яка природа!
У серці промені згучать...
— Голоту й землю повінчать!
тоді лиш буде вічна згода.
Іду з роботи я, з заводу.

1921

І ОД ЦАРІВ І ОД ВЕЛЬМОЖ

І од царів і од вельмож
зоставсь якийсь огидний дрозж,
зостались невігойні плями —
і тільки попіл над полями ...

О вічний бунту грізний мій!
Який твій дивний круговій!
Вриваєшся ти в сонний похід,
як заперечення епохи.

Зчеркнувши з пам'яті всю муть,
ти піднімаєш каламуть,
несеш ту муть і східно й спадно,
аж поки брязнеш її владно.

Ти вже не бунт, ми не раби:
ти план страшної боротьби.
Ти ділиш світ на два — руками!
І ми, як прапор над віками.

Од нерозкутого труда
така земля ще в „них“, — руда.
Ростеш — хоча кругом окопи —
під лютим поглядом Європи.

Рости ж, рости, як пишний сад,
на дві журби, на п'ять досад!
Нехай старе смішком ще трусить,
однак: що має жити — мусить!

1927

НАРОДИ ЙДУТЬ

Народи йдуть, червоно мають:
свободі путь! свободі путь!
І кров'ю землю напаяють
І знов у землю тліть ідуть.

Але на зміну їм — у муці
другі встають під дзенькіт куль,
що движуть сили революцій
в новий октябрь, новий іюль.

Вставай, хто серцем кучерявий!
Нова республіко, гряди!
Хлюпни нам, море, свіжі лави!
О, земле, велетнів роди!

1922

ЛЕНІН

Ленін

Одно тільки слово
а ми вже як буря

Готово

Напружим в один бік направим в другий
і крешем і кришим і крушим як стій

Ленін

Всього лиш п'ять літер
/а скільки енергій

Так рвіте ж

Царям не допоможуть ні брехні ні жест
Шумуй вишумовуй залізний протест

І от він вмер І кажуть різно
то се то те Непманючє
Клянемся клятвою залізною
що ворог жоден не втече

І от він вмер І кажуть з сміхом
„тепер державам спокійніш
дихнем хоч раз колишнім дихом
грошнем свободоньку за гріш“

Нехай же знають „патріоти“
нехай повідомлять „міщан“
не заспокоїмсь ми доти
аж поки з поля весь бур'ян
не вирвемо

А вирвем грізно

Багнетом

Критики мечем

Клянємся клятвою залізною
що ворог жоден не втече

1930

МУДРІСТЬ, ОГОНЬ

Ми не спиняємось: навчилися
ми править. Що ж, помучаться
оті, що десь там притаїлись...
Гадюкою каблучиться
старе. Хай вигук закордонний;
хай чорт; хай туча тучиться,
ще й блискає...— Але ж он домни
ростуть! І молодь учиться...

Капіталізму катехізіс,—
не лізь,— не витанцюється.
Життя! природа! фізис!—
оце нам до лица,
оце нам до лица.

Нам до лица здоровля,
і творчість, і удар!

Бо ми ж сами — здоровля,
творчість, удар.

Бо ми ж сами — країни
і мудрість і вогонь!
Нової України
мудрість, огонь.

Ми не вагаємось: хитання
ще не добито. Віткнеться
механістичного сприймання
дерзка трава. Як китиця
на катафалку, засльозиться
дурний аж самосвітиться
ідеалізм.— Алеж он криця
дзвенить! Ще й жито жититься...

Капіталізму катехізіс, —
не лізь, — не витанцюється.
Життя! природа! фізис! —
оце нам до лица,
оце нам до лица.

Нам до лица здоровля,
і творчість, і удар!
Бо ми ж сами — здоровля,
творчість, удар.

Бо ми ж сами — країни
і мудрість і вогонь!

Нової України
Мудрість, огонь.

Ми не теряємось: квиління
нам не страшні. Глянь — топиться
шовіністичне озвіріння,
аж бульки йдуть... Прохопиться
й державництво, цей хижий фактор
і перекупщик. Кропиться
і по церквах. — Але ж он трактор
гримить! І топка топиться...

Капіталізму катехізис,—
не лізь,— не витанцюється.
Життя! природа! фізис!—
Оце нам до лица,
оце нам до лица.

Нам до лица здоровля,
і творчість, і удар!
Бо ми ж сами— здоровля,
творчість, удар.

Бо ми ж сами— країни
і мудрість і вогонь!
Нової України
мудрість, огонь.

ДРУГА ПІСНЯ ТРАКТОРИСТКИ

Як Олесю Кулик баби землею обкидали

Кому жарти, кому смішки,
а мені не все одно:
у Кермєнщині толоку
тридцять літ не орано!

Тридцять років... Комсомольці!
нам гуляти не рука.
Поорали, поробили
там де Шахворостівка,—

то ж поїдемо ще далі
та ізорем ялову,
та поріжемо лівиву
жилаву · прежилаву.

Нас чотири трактористи
з бригадиром на чолі

тільки сіли на машини —
так і крешем по землі...

Трактористам і не в мислі,
не приходило і в толк,
що напроти наступає
бабський власницький полк.

А здалеку п'яний ледар
кривуляє по степу.
Б'є в слова, як у цимбали,
пританцьовує ту - пу.

Гей, баби, ану ж бо топу.
Буде ще на їх потопу!
Обніму вас, полюблю,
у горілці утоплю.

Кому жарти, кому смішки,
а мені не все одно:
у Керменщині толоку
тридцять літ не орано!

Ох і скільки ж треба волі,
скільки розуму й зусиль!
... А заходь, заходь орати
першим Яшний Василь.

Трактором Василь заходить —
тільки ж плуг чогось не так...
Тут баби затанцювали:
чудо бога хресто - бога!
диво господа христа!

Ох і скільки ж треба волі,
Ой яка ж незламна юнь!
... А заходь, заходь орати
та ще й ти, Андрію Джунь.

Трактором Андрій заходить—
тільки плуг чогось не так...
Тут баби затанцювали:
це святого хвосто-бога,
це святого духа знак!

Та давай на нас плювати,
дорікати та клясти.
... Комсомольці,— в безкласове
прокладаймо мости!

І від бога і від чуда
що була в панів причуда:
де знання, де техніка—
не пускати бідняка.

Стійте — думаю — у мене
потанцете... якраз!
Поспускала ричаги я
та й захожу в самий раз.

Кому жарти, кому смішки,
а мені не все одно:
у Керменщині толоку
тридцять літ не орано!

А баби : хрестіться, люде.
Як кінчать, то вже кінчать,
сіпайте, ламайте плуга —
це ж антихри — це ж антихри —
це ж антихриста печать.

Трактором я тут сіпнула —
всі баби й цимбало - п'ян
По'длітали, розкотились,
хто в колючки, хто в бур'ян.

Тут тоді вони за мною,
кожна з грудкою землі —
так накидали, що повно
і на мості й на крилі.

У лице мені шпурляють
та кричать: ану ж бо стоп!
Вам старе перевертати? —
аж ти боже, хвосто-боже,
та пошли ж на їх потоп!

Од горілки, од потопу
Що того тупого топу!
З їх пани, п'ючи винце,
насміхалися в лице.

А я ріжу, а я ріжу, —
що там крику! Що людей!..
Джунь за мною заглибляє,
трактор Яшного гуде...

Це було колись — а зараз
І баби змінилися.
Трактор став усім за друга —
Оце й пісня уся.
Що задумали, те й зробим —
Оце й пісня уся.

Миргородська МТС
8. XII

Харків 21. XII. 1933

КРАЇНА ГЕРОЇВ

Весь час війни ми уникаєм,
Але брязчать. І знову. Класи хворі,
тремтять: були ми! будем! єсть!
І в цім відхиленні, відклоні,
на лоні геть всі історії —
знаєм! —

Як на долоні наша честь.
Загнали ви у хаші, в нетрі
Питання миру. Де ж кінець! — оновлення!
Ви хочете напасти? — Зря!
Ми встанемо за право праці,
добробут націй, міць, становлення,
безсмертні
завоювання Октября!

Ми встанем: ми ж не одинокі.
По всіх краях вже почали вимощувать

вам шлях. Готуйтеся, королі!
Ми так вас будемо стрічати,
так шанувать, гойдать, пригощувать —
аж поки
навік не клонете землі.

Єдина в світі батьківщина,
яку ми любим,— кріпко, неприховано,—
Країна Рад!— Ми завше, скрізь,
виховуем себе. Ми— дужі!
За нами зміна йде,— гримить підковано,—
зміна —
найбільший наш патріотизм!

Країно честі і героїв,
країно волі і труда,— ми тружено
кричим:— непереможна будь!
Проходь в віки і світ оновлюй,
а всіх, хто будував тебе напружено
і строїв,—
згадать в майбутнім не забудь,
згадати не забудь!

ПІСНЯ ПРО КІРОВА

Зелен сад — виноград,
славне місто Ленінград!
А які твої слова
про Сергія Кірова?

— Слава, честь більшовику,
що у місті у Баку
під єдине із знамен
кличе тюрк і вірмен!

Гей, червоне знамено,
ти від партії дано!
Раз ми разом, значить разом,
всі ми сходимось в одно.

Сланець, торф і метал,
Біломорський канал!

А які ж у вас слова
про Сергія Кірова?

— Слава, честь більшовику,
що на труднім на віку
був трибуном і бійцем —
з мужнім світлим лицем!

Гей, червоне знамено,
Ти від партії дано!
Раз ми разом, значить разом,
всі ми сходимось в одно.

Зелен стан, красен стан,
славен краю Дагестан!
А які твої слова
про Сергія Кірова?

— Слава, честь більшовику,
що в своєму у полку
він прапора не схиляв,
нас від пана визволяв!

Гей, червоне знамено,
ти від партії дано!
Раз ми разом, значить разом,
всі ми сходимось в одно.

Нівабуд і Свірбуд,
ой, який прекрасний труд!

Все вдається, все біжить —
тільки б жити, тільки жить!

— Слава, честь більшовику,
що на труднім на віку
всі деталі розумів,
стать улюбленим зумів!

Гей, червоне знамено,
ти від партії дано!
Раз ми разом, значить разом,
всі ми сходимось в одно.

Ой, Нево, ой ріка,
де ж життя більшовика?
Ворог в Кірова стріляв,
гад у партію ціляв!

— Поклянемося ж ізнов:
ми відплатимо за кров!
За бійця за сталінця
всіх поб'єм їх до кінця!

Гей, червоне знамено,
Ти від партії дано.
Раз ми разом, значить разом,
всі ми сходимось в одно.

КОМСОМОЛІЯ

Славна комсомолія
з ворогами бореться,
мітко націляється,
у боях не змориться.
Ціль ця
да яр ця
в пісню перетвориться.

Тож як в дев'ятнадцятім
грізно починалося:
треба було діяти —
класами ж хиталося.
Раз клин
да два клин —
розкололи й сталося.

Що таке — балакати?
з тими з розпроклятими?
Ваше благородіє,
накиваєш п'ятами.
Биймо
да биймо
панів з паненятами!

Ох же ж і мостили їх!
Ой, по тім'ю стукали!
На наших гвинтівочках
чукикали, чукали —
ловко ж
да ловко,
чортові хрюкали!

Ще свиней трапляється —
в нашім огороді є,
але ми їх винищим,
чорнее отродіє —
хрюкай
не хрюкай,
ваше благородіє.

Ще багато клопоту,
стільки ще турбації:
глянь, як викривляються
фашистівські грації.
Гади!
Пощади?
а немає рації.

Будем домолочувать,
ворога докінчувать,
за проводом партії
всі гвинти загвинчувать,—
в праці,
в науці
комунізм увінчувать.

Славна комсомолія
з ворогами бореться,
мітко націляється,
у боях не змориться.
Ціль ця
да яр ця
в пісню перетвориться.

8. VII. Харків

ПІСНЯ ПІД ГАРМОНІЮ

Рута м'ята да неприм'ята
непрогорнута трава
Сюди вітер та туди вітер
аж потоками обвіва

Потоки як токи
руто ой рутó
ти ж у нас так пахнеш
як ніхто ніхто

Повне літо да перелито
медоцвітами нахиля
Дощик бором та перебором
переструнюючи гілля

Танцюючі тучі
ви не при собі

нащо вам ронити
перли голубі

Ось там ходить та вже підходить
трактористка на каблуках
Здрастуй м'ято сьогодні свято
чого ж книжечка у руках

Парубочу хочу
пиху перекрити
того в мене й книжка
от тобі отвіт

Ну та й кріпка ж як тая скрапка
ти русявочко молода
В мене мислі не те щоб кислі
нам злюбитися б не біда

Не кисни не висни
діла не будé
Все вперед та вище
жінка наша йде

Ей юначе ти п'яний наче
не заглиблюєшся в життя
Нам робити да врагів бити
ще й учитися до пугтя

Недоречі речі
про твою любов
Ударником станеш
полюблю ізнов

ЧЕРВОНА КАВАЛЕРІЯ

Л. Квітко

Переклад з єврейської

Ідуть парні, ідуть гарні
Кавалерія червона:
Коники переступають
Аж двигтять од передзвона
цок

цок

цок

цок

Вряд по бруку, спис угору!
Падай, враже, падай ниць,
Непоборна наша міць.
Ідуть високо у сідлах
При військовім пишнім строї
Парні з сел та із заводів,
Всі червоні герої —
цок

цок

цок

цок

Вряд по бруку! Спис угору
Зачепи таких, ану!

Вдивляються в далину...

А дорога вся од коней
мов покрашена, побита —
тільки й чути, що об камінь
дзвінко цокають копита —

цок

цок

цок

цок

Вряд по бруку! Спис угору!
Аж туди, аж до границь
отде, враже, наша міць!
Чуєте! — із того боку
хрюкають та риють ходи...
це свинячі лізуть рила
у радянські огороди —

цок

цок

цок

цок

Сильним будь! Напоготові!
Тільки хрюкнуть — так і бий!
Хай не лізуть на двобій.

МАРШ

Л. Квітко

Вольний переклад з єврейської

Посієм зёрно золоте —
збренить пшениця, як струна.
Ой, радісна країна Рад,
нічим не перевершена!

Глибоко ж плуги у землю,
Кидай зерна на весь край!
Армія стоїть Червона —
сій, сій, засівай!

Поглянь: овес — добірен весь,
і бавовна, і льон на крам.
Вродив довільний урожай —
колючка в око ворогам!

Глибоко ж плуги у землю,
кидай зерна на весь край!
Армія стоїть Червона —
сій, сій, засівай!

Над полем вітер високо,
простори вітер обвіва.
По луках діти граються,
росте худоба і трава.

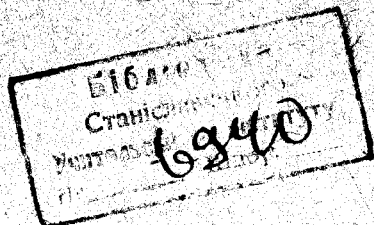
Глибоко ж плуги у землю,
кидай зерна на весь край!
Армія стоїть Червона —
сій, сій засівай!

Буває ж ворог десь удень,
чи то потнеться уночі —
Плуги ми враз перекуєм
На підсікаючі мечі.

Глибоко ж плуги у землю,
кидай зерна на весь край!
Армія стоїть Червона,
сій, сій, засівай!

Б 30083

ЗМІСТ

	Стор.
ПІСНІ, ПЕАНИ, ГІМНИ	
Партія веде	7
Пісня Червоної Армії	10
Пісня комсомольців	12
Пісня трактористки	14
Пісня кузні	18
Як упав же він з коня	21
На майдані	22
Перше травня на великдень	23
О ні ми ясно кажемо	25
Повітряний флот	27
Іду з роботи я, з заводу	28
І од царів, і од вельмож	29
Народи йдуть	31
Ленін	32
Мудрість, огонь	34
Друга пісня трактористки	37
Країна героїв	42
Пісня про Кірова	44
Комсомолія	47
Пісня під гармонію	50
Червона кавалерія	52
Марш	54

НБ ПНУС

6940